Master Negative Storage Number

OCI00046.04

Pann, Anton

Visul pescariului despre daruri

Sibiiu

1881

Reel: 46 Title: 4

BIBLIOGRAPHIC RECORD TARGET
PRESERVATION OFFICE
CLEVELAND PUBLIC LIBRARY

RLG GREAT COLLECTIONS
MICROFILMING PROJECT, PHASE IV
JOHN G. WHITE CHAPBOOK COLLECTION
Master Negative Storage Number: OCl00046.04

Control Number: ABJ-0655
OCLC Number : 07563360
Call Number : W 381.559M P194v
Author : Pann, Anton, 1796 or 7-1854.
Title : Visul pescariului despre daruri : poveste / de Anton Pann.
Imprint : Sibiiu : Editura şi tipariul eredei de Closius, 1881.
Format : 16 p. ; 15 cm.
Note : Cover title.
Note : Title vignette.
Subject : Chapbooks, Romanian.

MICROFILMED BY
PRESERVATION RESOURCES (BETHLEHEM, PA)
On behalf of the
Preservation Office, Cleveland Public Library
Cleveland, Ohio, USA
Film Size: 35mm microfilm
Image Placement: IIB
Reduction Ratio: 8:1
Date filming began: 9.28.94
Camera Operator: CS

Visul pescariului despre daruri.

Poveste de ANTON PANN.

SIBIIU, 1881.
Editura şi tipariul eredei de Closius.

Preţul 8 cr. v. a. séu 16 bani.

DAMAGED PAGE(S)
JUN 18 1914

Visul pescariului despre daruri.

Poveste

„De cât la
Mai bine astaqi un ou."
„Darul nemulțămitoriului i-se ia."

Spun, că un Sultan odată, care des tiptil umblá,
Eșind pe marginea mării spre a se mai preumblá,
A vĕdut aci pe unul ședĕnd și pesce undind,
Și de curiositate aprópe de el venind,
Începù să-i facă vorbă și ceva a-l întrebá,
Dicênd: »Prietene! prins'ai vreun pescișor au ba?«
Rĕspunse el: »Slabă trébă, tîrța, pîrța, mai nemic
Vr'o câte-va fițișóre, după proverbul, ce dic:
»Óspĕtul nu mănâncă ce gândesce,
Ci mănâncă ce găsesce.
In Ponfida, fraților, mănâncă frunzele,
Mănâncă giorginele și îngână olivele.«
Vĕdêndu-l golan, Sultanul, și cu curagiu rĕspundênd,
Ii plăcù să mai vorbéscă ș-îl întrebà dicênd:
Sultanul: De unde ești?
Pescariul: De unde mi-i nevésta.
Sultanul: Din ce țĕră? care ți-i patria?
Pescariul: Patria omului este acolo, unde i bine.
Sultanul: Ai copii?
Pescariul: Unul în póle și altul în fóle.
Sultanul: De ce ești sĕrac?
Pescariul: Sunt sĕrac, pentru-că nu sunt bogat.

W 381 559M - P194v

74798

Sultanul: Cum trăesci?
Pescariul: Te uită în față și mĕ 'ntrébă de viață.
Sultanul: Ești nenorocit?
Pescariul: Norocul se ține după mine, ca pulberea după câne.
Sultanul: Mai ai a casă vre un ajutoriu?
Pescariul: Numai eu sunt topor de óse.
Sultanul: Ești sĕrac de fel, ori scăpĕtat?
Pescariul: Ce folos, că tată-meu a fost domn, dacă eu nu sunt om.
Sultanul: Te vĕd scăpĕtat, și nu te plângi.
Pescariul: Cine cade de sine, nu plânge.
Ceea-ce omul singur își face, nimenu-i póte desface.
Sultanul: Copilul pănă nu plânge, muma nu-i dă țîță.
Pescariul: Pănă vine cheful bogatului, ese sufletul sĕracului; că sătul la flămând nu crede.
Atunci zîmbind Sultanul, și haz de dênsul făcênd,
Scóse din sîn portofoiul, și scriind i-a dat, dicênd:
»Na acest bilet și du-te la vezirul mai curênd,
Ca să-ți dea lei una miă, și nu stá timpul perdênd.«
Luând pescariul biletul: atuncia el a vĕdut,
Că a vorbit cu Sultanul, și nu l'a fost cunoscut.
Sĕrmanul, de bucuriă, rĕmânênd în loc uimit,
Târziu și-a adus aminte, că nici nu i-a mulțămit.
Deci alérgă întrun suflet, inima în el săltând,
Numai de-cât la vezirul a ajuns neprecepênd,
Intră, îi dete biletul, și vezirul îl cetì,
Și numĕrând lei cinci sute, ca să și-i ia îl poftì.
(Că cine împarte: partea își face,
Și . . . din gura lupului anevoe scoți întreg.)
El, vĕdênd, că nu-i dă pe toți îi dise: »Apoi ce fel!
Nu scrie, să-mi dai o miă? Dece-mi dai mai puțintel?
Vezirul cu necaz dise: »Și ce? nu te mulțămesci?

I-ai dat cu împrumutare, şi-acum nu vei să-i primesci?«
Şi porunci să-l împingă pe uşă cum a venit,
Dicênd: »Nu-ţi dau nici aceştia, dacă nu te-ai mulţămit!«
Şi cu câtă bucuriă, când veniá, a alergat,
Cu atâta întristare la casa lui a plecat.
Ântâiu îi păré, că sbóră, şi de pământ n'atingé;
Şi-acum par'că'l încărcase cu plumb, aşa 'ncet mergé.
Se ducé, şi drumul par'că tot mereu i se lungiá;
Ca cum cineva de spate-i atârná, şi-l trăgé.
Dacă ajunse a casă, se trântì, şedù oftând,
Şi nevestei sale spuse tótă 'ntêmplarea de rênd.
Ea cum audì, îndată asupră-i s'a nĕcăjit,
Şi 'ncepù să-l ocarască, cum la gură i-a venit.
Dicênd: »Om fără de minte! om pré-ticălos şi prost!
Cum lăsaşi darul din mână, măcar ori cât să fi fost?
Nu vedi, că n'ai cinci părale, la copii pâne să iai?
Şi n'ai avut mulţămire, că-ţi dá cinci sute de lei?«
»Nevéstă! lasă-mĕ,« dise, »mi-ajunge nĕcazul meu.
De-mi va ajutá norocul: acei bani tot îi iau eu!«

(Nevésta. 1. »Departe griva (cânele) de epure.«
2. »Dacă face puiul aripi, nu-l mai găsesci la cuib.«
3. »A sburat odată de la mine: s'a dus!«
4. »Tragi sperânţă ca spinul de barbă!«
5. «Sĕracul de ce-i sĕrac? că n'are minte în cap!«

Bărbatul: 1. »Nevéstă! taci! să tac!«
2. »La cuptoriul cald puţine lemne trebuesc!«
3. »Nu aţiţá foc peste foc!«
4. »Nu-mi tot îndrugá la verdi şi uscate!«
5. »Ce tot tai dracului bureţi?«
6. »Hor! hor! hor! pentr'o códă de topor!«
7. »Jócă ursul la cumĕtru: vedi să nu viă şi la noi!«

8. »Vedi-ți de câlți!«
9. »Nu-mi aprinde paie în cap!«
10. »Că nu ți-am fript șerpi pe burtă!«
11. »Omul dice și isprăvesce!«
12. »Nu tótă diua clanța, clanța din gură!«
13. »Ce am avut? și ce am perdut?«
14. »Din vênt au venit: în vênt s'au dus!«
15. »Cu tóte acestea am sperânță în Dumnedeu!«
16. »Dumnedeu nu lasă pe om!«
17. »După întristare vine bucuriă!«
18. »După plóe trebue să rĕsară sóre!«
19. »Nĕcazul e de la dracul!«

Pescariul de-al de acestea după ce multe a spus,
A doă di diminéța ér să undéscă s'a dus.
Deci strecurându-se timpul, pe când tóte s'au uitat
Étă ér' tiptil Sultanul a eșit la preumblat,
Care vĕdênd pe pescariul, și dicându-i: »Merhaba!«
Erăși ca și mai năinte începù a-l întrebà:
Sultanul: »Prins-ai prietene ceva?«
Pescariul: »Puțină trébă!«
Sultanul: »Ce ai dis?«
Pescariul: »Popa nu tócă de doĕ-ori pentru o babă surdă!«
Sultanul: »Scump ești la vorbă!«
Pescariul: »Vorbă puțină și mâncare puțină nu strică nici-odată omului!«
»Tăcerea tot-deauna e ca mierea!«
Sultanul: »Socotiam, că-i fi murit!«
Pescariul: »Banul roșiu nu se perde lesne!«
»Cânele de stârvuri nu móre!«
Sultanul: »Mĕ cunoscĭ?«
Pescariul: »Nu e numai un câne scurt la coadă!«

Sultanul: »Așa vorbesci la un om de trébă?«
Pescariul: »Gura mai lesne vorbesce adevĕrul de cât minciuna!«
Sultanul: »Nu ți-ii minte, că am mai vorbit amêndoi?«
Pescariul: Ochii, ce nu se vĕd, se uită!«
Sultanul: »Nu-mi dăruesci un pesce?«
Pescariul: »Cine cere, nu pere; dar nici nume bun nu are!«
Sultanul: »Să ți-l duc a casă!«
Pescariul: »La grădinariu să nu vinți crastaveți!«
»Unde aduni tu surcele; eu am tăét lemne!«
Sultanul: »Mĕ faci dușman!«
Pescariul: »Ce mai jaf în ciuperci! ce? o să-mi tai boii, să mĕ lași ca caru 'n drum?«
Sultanul: »Poți să mori de mâna unui dușman!«
Pescariul: »Și de-oiu muri, n'o să dea cu tunul pentru mine!«
Sultanul: »Nu-ți place să trăesci?«
Pescariul: »Nici n'am la ce muri, nici la ce trăi!«
»Mângăerea sĕracului e mórtea!«
Sultanul: »Cât de rèu să trăéscă omul: tot nu să îndură să móră!«
»Se hârșesce cu nĕcazurile, și se învéță ca vermele în hirén!«
Pescariul: »La orașul, ce se vede, nu trebue călăuză!«
»Mi-am vĕdut visul cu ochii!«
»Mi-a trecut făina prin traistă!«
»Ce-a fost verde: s'a uscat;
»Ce-a fost dulce: s'a mâncat!«
»Tot doĕ óle-mi ferb: una séca și alta góla!«
»Destul am fost topor de óse!«
Sultanul: »Vei să-ți dăruesc ceva?«
Pescariul: »Intrebi pe bolnav: vei să-ți dau perină?«

»Numai bolnavii se 'ntrébă; dar e rèu, când
»aştepţi de la mâna altuia; că bogatul se
»plânge mai tare de-cât sĕracul!«
»Până a geme boii, scârţăiĕ carul!«
Sultanul: »Numai un cerşitoriu de ar fi: tot cu zăhar
l'aş hrăní!«)
In urmă vĕdênd Sultanul, că nu-l cunósce de fel,
Scrise un bilet, şi érăşi dându-l a ḑis cătră el:
»Na acéstă hârtiuţă, mergi la vezirul cu ea,
Şi de la dênsul acuma lei tocma doĕ mii ia.«
Sĕracul pescariu atuncia pe Sultanul cunoscênd,
Căḑù, sărută pământul, multe mulţămiri ḑicênd.
Sultanul ânsĕ cu vorbe de-astea erá 'ndestulat,
Şi nici-a stătu să-l auḑă, ci îndată a plecat.
Deci plecà érăşi pescariul, biletu 'n mâna ţiind,
Făcênd în capul seu planul, şi întru sine vorbind!
»Acum pe toţi bani érăşi nedându-i de voiu vedé,
O să 'ncep cu rugăciune, să-l înduplec să mi-i dea.
C'atunci i-am cerut cu dorul: de aceea s'a supĕrat.«
Gândind el de al de astea, a şi ajuns la palat.
Dând vezirului biletul: el tăia érăşi din ei,
Şi-i numĕra înainte numai o miă de lei.
El, vĕḑênd, că îi opresce jumĕtate banii ér,
Începù ca să se róge, să-i mai dea ceva măcar:
Să-i facă Dumneḑeu parte de ori ce se va rugá,
Să-i dea sănătate, ḑile, şi altele îndrugá.
Vezirul vorbe de astea nevrênd nici a auḑí,
L'a dat pe bietu afară, ca şi 'n ceealaltă ḑi,
Ḑicênd: »Pe sĕrac de-aceea nu-ţi vine să-l miluesci,
Să-l scoţi din noroiu afară; şi încă să-l îmbrâncesci.
Ii dai lui banii cu pumnul, şi nu poţi să-l mulţămesci
Din pepenii tei te scóte, de îţi vine să plesnesci!«
Pescariul érăşi, sĕrmanul, vĕḑêndu-se alungat,

Ii veniá să se omóre, ca un de tot desperat.
Merse, spuse ér' nevestei: ea érăși a început,
Să-l certe, să-l ocărască, cu câte s'a pricepút.
De tot nătărău făcêndu-l, nătăfleț, guguman, prost,
Și că vorba bătrânéscă adevĕrată a fost;
Femeea: »De puțin cine nu se mulțămesce,
»Nici de mult nu se învrednicesce!«
»Nemulțămitoriului i se ia darul!«
Bărbatul: »Nu mĕ călcá pe colțul ișlicului!«
»Cinste la cinste merge, și darul împrumut!«
»O mână spélă pe ceealaltă, și amêndoĕ fața!«
»Imi ḍici: hîrb, îți ḍic: ciob!«
»Am eu minte în titvă!«
»Tótă ḍiua: gîra, mîră; adevĕrat,
»Că femeea a îmbĕtrânit pe dracul!«
»Asta e bólă cu léc: am eu ac de cojocul tèu!«
»La cuptoriul cald, nu trebuesc lemne multe!«
»Cât sunt de nĕcăjit: să dai cu cuțitul în mine, sânge nu ese!«
Femeea: »Ferbe sângele în tine, ca într'o cóją de rac!«
»Bun de gură: rèu de lucru!«
»Cu suflet vitéz și cu trup leneș!«
»La mâncare leu, și la lucru bou!«
»Faci umbră pămêntului!«
»Vermii te mănâncă de viu, nu-ți veḍi casa?«
»Când mălaiu are, sare n'are; când sare mălaiu n'are!«
»Iți chiorăesc mațele de fóme!«
»N'ai o pără chióră, și lenea te dobóră!«
»Ai ajuns de proverb în țĕră!«
Bărbatul: »Cine rîde, gura-și întinde!«
»Gura lumii numai pămêntul o astupă!«
»Nu o să 'ndreptez eu lumea cu umĕrul!«

 74798W

Femeea: »Intrébă pe leneşul să te înveţe minte!«
»Ti-ai întins vrejul ca bostanul, şi ai umplut lumea de crastaveţi!«
Bărbatul: »Tronc! Mărico!«
»Se lovì, ca nuca în părete, ca mirésa la móră, şi ca musca în lapte!«
»Unde o lovişi şi unde crepà!«
»Na-ţi-o frântă, că ţi-am dres'o!«
»Vorbă să fiă: dă-mi o lulé de tutun, că bîlciu (têrg) se face!«
»Ai vorbit, de te-ai stricat!«
Femeea: »Nici eu acătare pómă nu sunt; dar nici fiă-ce pasere nu mĕ mănâncă!«
»Sórele să-mi fiă bun: luna să o mănânce vêrcolacii!«
Bărbatul: »Mi-se aprind călcâele de doru-ţi!«
»Tu mori după mine, şi eu am habar de tine!«
»Lac să fiă: brósce sunt destule!«
»Câte belele, câte bube rele: tóte 'n capul babei mele!«)
Acestea ḑicênd, îndată undişóra el îşi ia,
Şi, ca şi până acuma, plécă la mare cu ea,
Ḑicênd: »Asta mi-a fost sórta, îndeşert umblu să scap!
Trebue să paţă omul, ce i-a fi scrisă la cap!«
Unḑind el, ca tot-deauna, şi timp îndelung trecênd,
Eşì ér tiptil Sultanul, şi 'ncóce 'ncolo umblând,
Zărind aci pe pescariul, érăşi venì lângă el,
Stând: »E uşurel,« îi ḑise; »Vin şi tu de-i uşurel.«
Sultanul: »Au nu e lesne?«
Pescariul: »Lesne: pune viţă, bé vin!«
»Ară, macină, mănâncă!«
»Gândesci, că e flóre la urechie, să cauţi acul în carul cu fên?«

»Adevĕrat, lesne este a băgá în urechile acului, când vedi!«

Sultanul: »Nu ne potrivim la vorbă!«

Pescariul: »Cei ce se potrivesc, lesne se 'mprietenesc!«

Sultanul: »Mi se pare, că te cunosc!«

Pescariul: »Mi se pare, póte, va fi, și vom vedé: tóte sunt soră cu minciuna!«

Sultanul: »De nu te cunoscém nu veniam la tine!«

Pescariul: »Fiă-care trage acolo, unde cunósce, adecă: omul la om, și vita la vită!«

Sultanul: »Iți sunt prieten!«

Pescariul: »Prietenul omului este punga cu banii și sacul cu mălaiul!«

»Cu rudele să mănânci și să béi; dar daravere să nu aibi!«

Sultanul: »Póte ai gândit, că o să-ți cer vr'un pesce!«

Pescariul: »Și pisicei îi place pescele; dar când trece puntea: închide ochii!«

Sultanul: »Să n'aibi grijă: nu-mi place!«

Pescariul: »Pisica, unde nu ajunge, dice, că pute!«

Sultanul: »Cum vĕd, ești sĕrac!«

Pescariul: »Bani au și Țiganii!«

»Vasului gol toți îi dau cu piciorul!«

»Nu e mai grea bólă, de cât punga góla!«

Sultanul: »Eu îți sunt voitor de bine, și îmi vorbesci una de la rĕsărit, alta de la apus!«

Pescariul: »Cunosc de care pómă mĕ îngraș eu!«

Deci vĕdênd érăși Sultanul, că necunoscut a fost,
Și îi vorbiá după haine, cum și erá 'mbrăcat prost,
I se făcù érăși milă, vĕdênd, că e tot golan,
Fără a scí, că vezirul nu i-a dat măcar un ban.
Gândiá în sine, că póte va fi fost cum-va dator
Ori a întêmpinat alte, ca un sĕrac muncitor.

Cugetând acestea, scóse o hârtiă de sinet,
Şi scriind într'ênsa ḑise: »Na îţi mai dau un bilet;
Aici scriu cătră vezirul, ca să-ţi dea trei mii de lei.
Alérgă acum îndată, şi numai decât să-i i-ai.
Dar să nu te vĕḑ şi-aldată trenţuros, ca până acum;
Ingrijesce, de te 'mbracă, că nu-ţi mai dau nici decum!«
El, vĕḑênd, că e Sultanul, căḑù érăşi la pământ,
Şi i-a fost frică, să ḑică de vezirul vr'un cuvênt;
Ci, ducêndu-se la dênsul, să tacă a hotărît,
Să nu-i ḑică nici o vorbă, de îi va dá ori şi cât.
Intră, biletul îi dede, stătù cătând umilit.
Vezirul îşi sciá tréba, că după ce l'a cetit,
Îi oprì, ca şi 'nainte, ér' jumătate din ei
Şi-i dete adecă numai o miă cinci-sute lei.
Pescariul cu bucuriă bani 'n căciulă trăgênd.
Incepù să-i mulţăméscă, vorbe multe îndrugând.
Dar când se gătiá să ésă, vezirul l'a 'ntors din drum,
Ḑicênd: »Veḑi aşa te 'nvéţă, ér' nu ca până acum.
O părá chiar să-ţi dea omul numai în dar, eşti dător
Să o iai cu bucuriă şi să fii mulţămitor.
Cât scrié 'ntâiu să-ţi dau ţie? el: una mia de lei.
Cât al doilea? ér ḑise; ér doĕ mii de lei.«
Aşa vezirul îi ḑise, »şi-acum trei mii: şése fac:
Un căpital cum se cade pentr'un om cât de sĕrac.
Na-ţi-i pe toţi până la unul, şi du-te cu Dumneḑeu!
Şi nu fii prost! ţine minte învĕţul ce ţi-l dau eu!«
Luând el banii grămadă, şi cu mulţămiri plecând,
I-se păré, că viséză, cătră casa sa mergênd.
Tot îi pipăiá cu mâna, cu ne'ncrederi se uitá,
Se temé, că îi va perde, dacă se va deşteptá.
Ajungênd, ca 'n sbor, a casă, şi ca din simţiri eşit:
»Ce fac eu, nevéstă,« ḑise, »dorm, ori sunt învălmăşit?«
»Vai de mine!« ea îi ḑise, »dór nu vei fi nebunit?

Vino-ți în sîmțire! ce ai? ce nevoi ér' te-au găsit?«
»Uită-te la mine bine,« către ea vesel a dis,
»Am scăpat de sărăciă, de nu va fi cum-va vis.
Că de multe ori în somnu-mi cu bani în mână m'am visat,
Și când mĕ sculam la ḑiuă, rĕmânĕm ér întristat.
De aceea tocma mâne o să mĕ vĕd ce fel sunt.«
Ḑicênd acésta îndată turnă bani pe pământ.
Femeea cu bucuriă rĕpeḑindu-se, îi iá,
Se 'mbĕtă de părerі bune, mai ca și dênsul, și ea.
Nu-i prinde somn tótă nóptea, tot ședé și-i numĕrá.
Și cu grija să nu viă vr'un dușman a li-i furá.
A doa ḑi diminéță apucând din căpĕtâiu,
La vecituri merge 'ndată, se 'mbracă pe sine ântâiu,
Cumpĕră nevestei rochiă și smochine la copii.
Ḑicêndu-i ea: »Dar' lor haine?« el îi ḑise: »Tu nu scii.«
»Copilului numai ce mănâncă, e de folos: ce îmbracă, e hăram!«
»Lasă-mĕ în boii mei!«
»Aștéptă ântâiu, să vedem alb în căpestre!«
»Copilului dă-i cu varga peste șeḑut, să-i viă minte la cap!«
»Unde lovesce muma, cresce carnea!«
»De cât să plâng eu: mai bine să plângă ei!«
»Cui-i frică să nu frângă nuéua: mai pe urmă o să-i plângă copilul!«
»Cum îți cântă: așa trebue să joci!«
»Ajungă un ciomag la un car de óle!«
»Surdului îndeșert îi cânți de jale!«
»Orbului surda îi spui, că s'a făcut ḑiua!«
După ce pescariul nostru se 'mbracă curat de rênd,
Își mai ia și-o chisé bună, și-un ciubuc mare, ḑicênd:
»De cât tótă vara cioră, mai bine într'o ḑi șoim!«
»Boeriul e tot boer, măcar de ar fi încins cu teiu!«

»Apa curge, petrile rĕmân!«
»Când va Dumnedeu cu omul: vine şi dracul cu colaci!«
»Destul am fost topor de óse!«
Dicênd de-al de astea plécă ér' la mare
Cu ciubucu 'n mână, ca în preumblare,
Unde cu Sultanul se tot întêlnise,
Ca 'mbrăcat să-l vadă, cumu-i poruncise,
Şi, cum să-i vorbéscă când îşi făcé planul,
Étă că de-odată vine şi Sultanul.
El cade 'nainte-i, se face jos bróscă;
Sultanul nu póte acum să-l cunóscă.
Se uită la dênsul: »Ce vei?« îl întrébă.
»Eu sunt, eu, pescariul!« rĕspunde în grabă.
»Lupul, pe unde a mâncat asinul, tot dă rótă câte odată!«
»Eu sunt acela: dă-mi Dómne ce n'am gândit, să mĕ mir, ce m'a găsit!«
Sultanul îi dise: »Vedi aşa se cade;
Ai vĕdut acuma ce bine îţi şade?
Aş vré să sciu numai, cum că tu de mine
Ai vr'o mulţămire, că ţi-am făcut bine?«
»Găina bé apă şi se uită la Dumnedeu!«
»Sunt gata să mĕ arunc în foc şi în apă!«
»Nu sunt în stare să mulţămesc!«
»A vrut norocul cu mine!«
»Lasă aste vorbe, s'a mântuit gluma:
Cer şi eu un lucru de la tine acuma,
Tu scii, mi se pare, insula cutare,
Carea un puţ are adânc fórte tare?
Să te duci îndată acum la dênsul,
Să te pui la gură-i, şi să strigi într'ênsul:
Care e norocul, Sultanul ce l'are?
Şi eşind la vorba-ţi să facă 'ntrebare,

DAMAGED PAGE(S)

Tu să ḍici: noróce! m'a trimis Sultanul,
Să-ţi fac întrebare: de ce-i eşti duşmanul?
Ce te-ai pus în pismă-i, şi-i tot dai avere?
Se rógă prin mine, îndurarea-ţi cere,
Să 'nceteḍi cu ura de-a-i dá bogăţiă,
Că loc nu mai are, unde să o ţiă!«
Pescariul îndată în luntre se puse,
La insula spusă, ca fulger se duse.
Aflând pe loc puţul şi strigând într'ênsul,
Eşi o fantomă îndată la dênsul,
Cu sceptru în mână, ca o 'mpĕrătésă;
In faţă-i frumseţă de cea mai alésă,
Hainele, porfira-i cu totul gălante,
Şi ornată tótă numai cu briliante,
De păré, că este o zînă soréscă,
De nu puté omul la ea să privéscă.
Acéstă fântómă, ḍic, iéu nălucire,
Făcù întrebare c'o dulce zîmbire,
Ḍicênd: »Ce e vreerea? pentru ce o chiamă?
Pescariul, sĕrmanul, tremurând de spaimă,
Ii ḍise: »Noróce! m'a trimis Sultanul,
Se rógă prin mine, să nu-i fii duşmanul.
Ce-i tot dai avere? că el sĕrac nu e,
Nici loc nu mai are, unde să o puie!«
Fântóma îi ḍise: »Du-te de ii spune,
Că el dător este a mi se supune,
Şi să nu se 'ncerce a-mi dá supĕrare
Cu astfel de vorbe de îngreţoşare;
Că mĕ puiu în pismă-i încă şi mai tare,
Şi-i mai dau avere de trei ori cât are!«
Auḍind pescariul astfel de cuvinte,
Spăriat cu totul, şi eşit din minte,
Se 'ntórce, se pune în luntre şi plécă,

Vre o întrebare fără să-i mai facă.
Când plutiá pe mare, îi veni în gândire:
»Nu 'ntrebăiu, nebunul de-a mea norocire!«
Deci cât mai în grabă înapoi se 'ntórce,
Merge la puţ, strigă: »Noróce! noróce!
Care e norocul lui Udrea, pescariul,
Care pe Sultanul făcù să-i dea darul?«
Şi îndată ese un om, ca arapul,
C'o tambură 'n mână, şi sărind ca ţapul.
El, cum îl zăresce, gróză îl apucă,
Se 'ntórce la fugă, grăbind să se ducă.
Ér' norocul negru, zornăind tambura,
Începù de-odată la dênsul cu gura,
Strigându-i: »Fugi! du-te! ca să nu-ţi vĕd faţa,
Că nu mi se stânge nici acuma gréţa.
Ţi-a şerbit, sermane! tie mititelul,
Că mi se rupsese la tambură telul
Şi-mi perdui cu dênsa atuncia eu césul,
De-i îndreptam tonul, şi-i ascultam glasul.
Dar' de n'avém trébă, cum nu am cu anii!
Tu de la vezirul tot nu pupai banii.
Dar' îţi coc eu turta, nu te las în pace,
Am de furcă încă cu tine sĕrace!«
Deci fugînd pescariul pe mare cu vasul,
I se păré încă, că-i aude glasul.
»Sĕracul de mine!« ḑicêndu-şi în şópte,
»Mult îmi este frică, că-l visez la nópte!«
Când gândiá acestea în sine sĕrmanul,
Şi erá aprópe s'ajungă limanul,
Ese tot de-odată o furtună mare,
Şi-i împinge luntrea înapoi pe mare.
Valuri mari, ca munţii, se nalţă cu spume;
Se 'ntunecă ceriul, nu mai vede lume.

Luntrea lui, ca paiul, saltă peste valuri:
Când se trage 'n mare, când se dă de maluri.
Se légănă omul în biéta-şi luntriţă,
Cum légeni copilul într'o copăiţă.
Stá când aci valul în ea să se tórne,
Când în mare altul stá să o restórne,
El, vĕdĕnd, că este în periciu pre mare,
Şi de mântuire speranţă nu are,
Începù cu jale peirea să-şi plângă,
Să se tânguéscă, mânile să-şi frângă,
Şi când el de gróză plângé, spunênd multe,
Vine un val mare tocma cât un munte,
Îi repede luntrea, o sparge de-o stâncă,
Şi el se cufundă în marea adâncă,
Şi 'ncepe să 'nghiţă apă, să se umfle,
Încât nu mai póte de loc să resufle,
Şi când el în luptă în apa cea rece
Se aflá în chinuri, gata să se'nece,
Se deştéptă 'ndată din aceste vise,
Şi, gândind la ele, întru-şi dise:
»Dracu-şi bate joc de om la bĕtrâneţe!«